

man i de tyske Aviser, vi kan forstaa, at det er noget, som den egenmægtige General Rytter eller det danske Statspoliti har fundet paa; thi Resultatet bliver det samme, enten det er Udvisning eller Nægtelse af Opholdstilladelse.

Jeg forstaaer vel denne Maade at skrive paa; thi derved leder man Tanken i den rigtige Retning, nemlig hen paa de skandaløse Udvisninger, som for mange Aar siden fandt Sted i Sønderjylland, hvor man foretog virkelige Udvisninger. Lad os nu se, om de to Ting virkelig er det samme: Udvisninger og Nægtelse af Opholdstilladelse. Efter min Mening er de saa begrebsmæssigt forskellige, at jeg ikke forstaaer, at nogen ansvarlig Mand vil sidestille dem; jeg forstaaer nok, at man gør det i Aviserne, men ikke, at nogen ansvarlig Mand vil gøre det. Hvad er Forskellen? Forskellen er den, at ved Udvisningerne berøver man en Mand en Ret, han har til at bo i et Land, man griber ind i denne Ret og siger: Du har en Ret, men paa Grund af de og de Forhold skal du ud. Ved Nægtelse af Opholdstilladelse derimod berøver man ikke en Mand en Ret, som han har. En Mand har faaet Tilladelse til at komme herop i 3 Maaneder, og saa siger man til ham: Du faar denne Ret, men Du faar den ikke forlængt. Man har ikke berøvet denne Mand nogen som helst Ret, thi han har ingen Ret. Jeg haaber, man vil se den store Forskel, der er mellem de to Tilfælde: at ved Udvisning berøver man Folk en Ret, som de har, enten fordi de har Indfødsret, eller fordi de har boet her under Krigen i en længere Aarrække, saa at de har Krav paa at være her; man berøver dem en Ret, som de har, juridisk eller moralsk. Derimod, Nægtelse af Opholdstilladelse er det samme som at sige til Folk: I har Lov til at være her i 3 Maaneder, men, siger man samtidig, denne Ret kan ikke forlænges. Man kunde med lige saa stor Ret sige, at det, at en Mand stjæler 1 000 Kr. fra en anden Mand, i Virkeligheden ikke er forskelligt fra, at en Mand nægter at give en anden Mand 1 000 Kr. Jeg kommer f. Eks. og tager 1 000 Kr. fra en Mand, og jeg berøver derved denne Mand disse 1 000 Kr.; en anden Mand kommer og beder mig om 1 000 Kr., og saa siger jeg til ham: Nej, du faar dem ikke. Ogsaa om disse to Tilfælde kan man sige, at Situationen er den samme, at de begge to ikke faar de nævnte Penge. Men der er dog en stor Forskel: I det ene Tilfælde har jeg berøvet Manden noget, han har

Krav paa, men i det andet Tilfælde nægter jeg ham blot noget, som han ikke har Krav paa. Udvisningerne refererer sig altsaa til Forhold, hvor vedkommende har juridisk eller moralsk Ret, kraftig moralsk Ret; men derimod i det Tilfældet, hvor vedkommende ikke har en Ret, men hvor han paa Forhaand har faaet tilkendegivet en vis begrænset Tilladelse til at opholde sig i Landet, der er Forholdet et andet. Jeg pointerer denne Forskel saa skarpt, fordi man i Aviserne gerne vil have det alt sammen ført hen under Udvisningerne, hen under det Tilfælde, hvor man berøver en Mand en Ret, som han har.

Lad os nu en Gang se paa, hvorledes den Politik er, som man her har ført. Jeg vil begynde med at udtale min uforbeholdne Glæde over, at det ærede Medlem Hr. Schmidt er kommet til Stede i Dag og derved faar Løjlighed til at tage til Genmæle. Jeg har ikke haft den Fornøjelse at se det ærede Medlem her i lang Tid, og jeg blev derfor glædelig overrasket over at se det ærede Medlem her i Dag, saa at vi kan faa Løjlighed til at rette Spørgsmaal til hinanden. Lad os nu en Gang se paa Situationen, saaledes som den er, se paa den Politik, vi har ført i Sønderjylland. Den har været lige til. De Folk, som boede der før Oktober 1918, har selvfølgelig Ret til at blive ved med at bo der, og ligeledes siger man overfor de Folk, som er kommet hertil i Tidsrummet mellem Oktober 1918 og 15. Juni 1920, at ogsaa de har Ret til at være der; der sker intet, medmindre vedkommende ved sit eget Forhold giver Anledning til, at der sker noget. Tilbage bliver saa de, der er kommet til Landet efter 15. Juni 1920; ogsaa de har Lov til at opholde sig der — jeg taler stadig om Opholdsspørgsmaalet, om Udvisningspolitikken, for det er jo den, man har kritiseret med Hensyn til disse Personer. Overfor dem har man stillet sig paa en lignende Maade, som man har stillet sig overfor tilsvarende Personer her i Danmark — jeg skal om et Øjeblik komme til, hvorledes man har stillet sig overfor disse. For Sønderjyllands Vedkommende var de afgørende Tidspunkter Oktober 1918 og Juni 1920; for de samme Folks Vedkommende i det øvrige Danmark har det afgørende Tidspunkt været Sommeren 1919, idet man sagde overfor alle dem, som er kommet hertil før Sommeren 1919 — paa et Tidspunkt altsaa, hvor de, der kom herop, havde et rimeligt Krav paa at vente, at de ogsaa kunde blive her —, at ifald de var i Arbejde,